

சொல்

மரக்கிளைகளிலும், பாறைக் குகைகளிலும் வாழ்ந்த மனிதர்களின் தொடக்கநிலைத் தொடர்பு மொழியாக இருந்தவை **ஒலிக்குறியீடுகள்** மட்டுமே. ஆ, ஊ, ஓ, தூ என ஒலித்துப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த அவன், நாள்கள் செல்லச் செல்ல தான் கண்டதையும், செய்ததையும் பதிவு செய்ய விரும்பினான். அதற்கு அவனுக்கு **நிறைய ஒலிகள்** வேண்டியிருந்தன. சூழலில் பறவைகளாலும், விலங்குகளாலும், ஒலிக்கப்பட்ட ஒலிகள் அவனது ஒலிப் பகிர்வுக்குப் படி அமைத்தன. புதிய புதிய ஒலிகளை எழுப்பத் தொடங்கினான்.

அதன் விளைவாக ஓர் எழுத்தாக ஒலித்த அவனது மொழி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒலிகளை இணைத்துக் கொண்டு **சொற்களாக** உருவாகத் தொடங்கியது. **அல், அர், குல், கல்** - எனச் சொல்லாய்வு அறிஞர்களால் இன்று பட்டியலிடப்பட்டுள்ள **வேர்ச்சொற்கள்**, அன்று தமிழ்ச் சொற்கள் உருவாவதற்கு அடித்தளமாக இருந்தன. உயிர் முதல் வேர்ச்சொற்கள் (15 கட்டுரைகள்), உயிர்மெய் முதல் வேர்ச் சொற்கள் (16 கட்டுரைகள்) என்று 31 **வேர்ச்சொல் கட்டுரைகளில் பாவாணர்** சொல் உருவாக்கம் பற்றி நுட்பமாக விளக்கியுள்ளார்.

தமிழ் மொழியில்தான் அனைத்துச் சொற்களும் **பொருள் உடையவனவாக** உள்ளன. பறப்பது பறவை, சலசலத்து ஓடுவது சலம், நில்லாமல் ஓடுவது நீர், தண் - குளிர்ச்சியாக இருப்பது தண்ணீர், வெப்பமாக இருப்பது வெந்நீர், தேயிலை கலந்த நீர் தேநீர், தேன் கலந்த நீர் தேனீர் - இப்படி அனைத்துச் சொற்களையும் நுணுகிப் பார்த்தால், அந்தப் பெயருக்கான அடித்தளம் தெரியும். ஏன் அப்படி அழைக்கப்பட்டது எனவும் தெரியும். இவற்றை நம் தெளிதமிழறிஞர்கள் முனைந்து தேடிக் கண்டறிந்து வரிசைப்படுத்தியுள்ளனர்.

இந்தப் புரிதல் ஒரு சொல்லைப் பிழையாக எழுதுவதைத் தடுக்கும். ஒரு சொல்லுக்குக்கான பெயர்க்காரணம் கண்டறிந்து அந்தச் சொல்லை உள்வாங்கும் பொழுது, அந்தச் சொல்லின் எழுத்துகள் படிப்பவரது நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதியும். அந்தச் சொல்லைப் பிழையாக எழுதவோ, ஒலிக்கவோ வாய்ப்பே இல்லை. **ஓர் எழுத்து மாறினால்** அதன் பொருள் மாறுகிறது என்பதை உணரும் பொழுது அந்த எழுத்துகள் நன்றாகப் பதியும். அரி, அறி - அலி, அளி, அழி - மரம், மறம் - வால், வாள் - இப்படிப் பல சொற்கள். சொற்களைப் பொருளறிந்து உள்வாங்கினால் அந்தச் சொற்களுக்கான எழுத்தும், ஒலிப்புமுறையும் பிழையின்றிப் பதியும்.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாந்தன் பேசிய மொழியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பல்வேறு மாற்றங்களை அடைந்து **தமிழ் மொழியாக** வளர்ந்திருந்தது. குமரிக்கண்டப் பேரழிவுக்கு முன்னரே, அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் **புலம் பெயர்ந்தனர்**. உலகிலுள்ள பல்வேறு மொழிகளிலும் நம் **தமிழ்ச் சொற்களின் வேர்கள்** இருப்பதை ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தும் பொழுது இதை நாம் அறிய முடிகிறது.

தமிழ்ச் சொற்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் பயணித்துள்ளன, பல அரசுகளின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து பயணித்துள்ளன. ஒவ்வொரு சூழலிலும் வெவ்வேறு சொற்கள் தமிழில் கலந்துள்ளன. சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்குப் பிறகு, பலருடைய ஆட்சிகள் நடைபெற்றதால் அவர்களின் வழியாக உள்நுழைந்த சொற்கள் மிக மிக அதிகம். இவை தமிழல்ல என்று யாருமே கூறவில்லை. வடசொற்கள், திசைச் சொற்கள், தற்சமம், தற்பவம் எனச் சொல்லி அவை தமிழோடு இணைப்புகளாகத் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருந்தன. 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இது தொடர்ந்தது.

தமிழ் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்கிற விருப்பும், வேகமும் “நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற” இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் தொடங்கப்பட்டது. மறைமலையடிகள் தான் இதற்கு விதையிட்டவர். பிறமொழிச் சொற்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு தோன்ற, அந்தப் பாதையில் மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து உலக மொழிகளுக்கே தமிழ்தான் தாய்மொழி என்று ஆராய்ந்து வெளியிட்டவர் பாவாணர். இதன் தொடர்ச்சியாகப் பெருஞ்சித்திரனார், அருளி, மதிவாணன், திருமுருகனார், இறைக்குருவனார், ம.இலெ.தங்கப்பா என்று தொடருகிற தமிழாளர்களின் உழைப்பால், தெளிவால் தனித் தமிழில் பேசவேண்டும் என்ற உணர்வும், தேடுதலும் தொடங்கப்பட்டது. ஆங்கிலம், அரபி, சமற்கிருதம், இந்தி, உருது எனக்கலந்துள்ள பல்வேறு மொழிச் சொற்களை விலக்கித் தமிழில் எழுதுகிற, பேசுகிற நிலை தொடங்கப்பட்டது. இந்த வழியில், நம்மை வளர்த்துக் கொள்வோமாக.

இனி எழுதப்படுகிற தமிழ் வரலாறு இருபதாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த இந்த மாற்றத்தைப் பெருமையோடு பதிவு செய்யும்.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, செப்பமாக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்கள், மக்கள் பேசுகிற, எழுதுகிற வழக்கிலிருந்தன. இவை பட்டியலாகவும், அகரமுதலிகளாகவும் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. தமிழில் தான் 250 க்கு மேற்பட்ட அகரமுதலிகள் வழக்கிலிருந்துள்ளன. பழங்காலத்தில் இவை நிகண்டு (சூடாமணி நிகண்டு, பிங்கல் நிகண்டு, நாம தீப நிகண்டு, உரிச்சொல் நிகண்டு, சேந்தன் திவாகரம்) என்றும், பிறகு உருவானவை அகராதி (வைத்தியமலை அகராதி, தமிழ் அகராதி, எதுகை அகராதி, பெயர்ச்சொல் அகராதி எனப்பல) என்றும் - பெயரிடப்பட்டு இருந்தன. தொடக்கத்தில் நிகண்டு பா வடிவில் ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டு, அவை தமிழ் கற்பதற்குரிய முதன்மைப் பாடமாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. சொற்களஞ்சியம் நன்கு அறிந்த தமிழ்க் கற்றவர்களால் மரபுப் பாடல்களைச் செறிவாகவும், நுட்பமாகவும், பலரும் வியக்கும் வகையிலும் பாட முடிந்தன. இன்றைய சூழலில் நிகண்டு, அகராதி, நூல்களின் பெயர்கள் கூட மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. மரபுப் பாடல்களை வினாக்குறியோடு பார்க்கின்றனர். இச்செயல் மாறவேண்டாமா ?

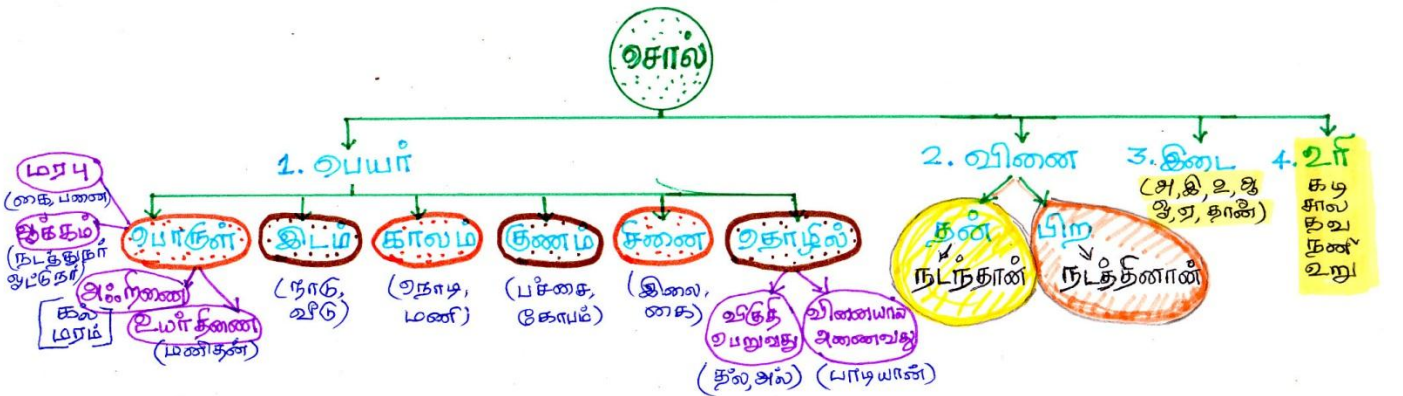
இதை நாம் நன்கு உணர்ந்து, நம் மொழியின் அரிய செல்வங்களை நுட்பமாகப் படித்தறிந்து, அதற்குரிய நூல்களைத் தேடித் தேடிப் பாதுகாத்து, அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் காட்சிப்படுத்தித், தமிழ் தமிழாகத் தொடர வழி அமைப்போமாக.

சொற்களின் வகைகள்

முதன் முதலில் மாந்தன் ஒலித்தலின் வழியே பகிர்ந்து கொண்டான். ஒலிகளே மொழிகளாயின. **ஒரெழுத்துச் சொற்களாகத்** தமிழில் உள்ள ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட தமிழ்ச் சொற்கள் ஒலிவடிவங்களே. நாள்கள் செல்லச் செல்ல இரண்டு ஒலிவடிவங்கள் இணைந்து புதிய ஒலிகளாயின. இவையே சொற்களுக்கு அடித்தளமாயின. தேவநேயப் பாவாணர் குறிப்பிடுகிற **உணர்வொலி, ஒப்பொலி, குறியொலி, வாய்ச் செய்கை ஒலி, குழவி வளர்ப்பொலி** என்பவை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

பாவாணரால் கண்டறிந்து வரிசைப்படுத்தப்பட்ட **வேர்ச் சொற்கள்**, தமிழில் சொற்கள் தோன்றுவதற்கு அடித்தளமாக இருந்ததை விளக்குகின்றன. பாவாணரின் **வேர்ச் சொல் கட்டுரைகள்** இதனை நுட்பமாகக் காட்டுகின்றன. சொல் ஆய்வுக்காக, அகர முதலி தொகுப்பிற்காக, தமிழே முதல் தாய்மொழி என்பதற்காக, தமிழ், தமிழர் வரலாறு காட்டுவதற்காகப் பாவாணர் தன் இறுதிவரை தொடர்ந்து தொய்வின்றி உழைத்தார். தமிழில் எச்சொல்லிலும் எவ்விடத்திலும் **பிறமொழியெழுத்தும் எழுத்துமுறையும் வருதல் கூடாது** என்பது பாவாணரின் திட்டவாட்டமான முடிவாகும்.

தமிழ்ச் சொற்களின் வளம் வியப்புட்டக்கூடியது. ஒவ்வொரு சொல்லும் நுட்பமான வேறுபாட்டினைக் கொண்டிருக்கும். **சொல்லுதல்** வகைகளைக் குறிக்க **40 சொற்கள்** தமிழில் இருந்துள்ளன என்று பாவாணர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். அவையாவன : அசைத்தல், அறைதல், இசைத்தல், இயம்புதல், உரைத்தல், உளறுதல், என்னுதல், ஒதுதல், கத்துதல், கரைதல், கிளத்தல், கிளத்துதல், குயிலுதல், குழறுதல், கூறுதல், சாற்றுதல், செப்புதல், நவிலுதல், நுதலுதல், நுவலுதல், நொடித்தல், பகர்தல், பறைதல், பண்ணுதல், பனுவுதல், புகலுதல், புலம்புதல், பேசுதல், பொழிதல், மாறுதல், மிழற்றுதல், மொழிதல், வலத்தல், விடுதல், விதத்தல், விள்ளுதல், விளைத்துதல், விளம்புதல். இது போன்ற சொல்வளம் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை. தமிழ்ச் சொற்களைப் பற்றி இப்பொழுது காண்போம்.

தமிழ்ச் சொற்கள் பொதுவாக 4 வகைப்படும், அவையாவன,

- 1) பெயர்ச் சொற்கள்
- 2) வினைச் சொற்கள்
- 3) இடைச் சொற்கள்
- 4) உரிச் சொற்கள்.

1.பெயர்ச் சொற்கள்

பொருளின் பெயரைக் குறிக்கும் சொல் பெயர்ச் சொல் எனப்படும். (எ.கா கந்தன், மாடு, மரம்) பெயர்ச் சொற்களை அவற்றின் தன்மை குறித்து ஆறு வகையாகக் காணலாம்.

அ) பொருட்பெயர் (இராமன், மாடு, கல், மரம்)

ஆ) இடப்பெயர் (இடத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள்) (நாடு, நகர், மலை ஆறு)

இ) காலப்பெயர் (காலத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள்) (நொடி, பகல், நாள், ஆண்டு)

ஈ) சினைப்பெயர் (உறுப்பைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள்) (கை கால், இலை, காய்)

உ) குணப்பெயர் (குணத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள்) (நன்மை, அன்பு, வெண்மை, சினம்)

ஊ) தொழிற்பெயர் (தொழிலைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள்) (ஆடுதல், பாடுதல், ஓடுதல்)

அ) பொருட்பெயர்களை - அஃறிணை, உயர்திணை என்று இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்.

அஃறிணை - உயிர் உள்ளவை (மரம், ஆடு), உயிர் அற்றவை (கல், மண்) என இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். மேலும், அஃறிணை - ஒன்றன்பால் (ஒன்றைக்குறிப்பது) (அது, மாடு, மரம்) எனவும், பலவின்பால் (பலவற்றைக் குறிப்பது) (அவை, மாடுகள், மரங்கள்) என்றும் பிரிக்கலாம்.

உயர்திணை - ஆண்பால் (அவன், கண்ணன்), பெண்பால் (அவள், பொன்னி), பலர்பால் (அவர்கள், மக்கள், மனிதர்கள், ஆண்கள், பெண்கள்) என மூன்று வகையாகப் பிரித்துக் காணலாம்.

அ) பொருட்பெயர்களை - மரபுப் பெயர்கள், ஆக்கப் பெயர்கள் என்றும் பிரித்துக் காணலாம்.

மரபுப் பெயர்கள் காலம் காலமாக வந்தவை (தென்னை, பனை, கை)

ஆக்கப் பெயர்கள் ஆக்கப்பட்டவை (நடத்துநர், ஓட்டுநர், வேட்பாளர்)

அ) பொருட்பெயர்கள் 1) இடுகுறி 2) காரணம் 3) காரண இடுகுறிப்பெயர் என்கிற மூன்றன் அடிப்படையில் தோன்றியிருக்கலாம். விளக்கத்தைக் கீழே காண்போம்.

இடுகுறி - ஒரு காரணமும் இல்லாது பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் (மரம், மலை, கடல், சோறு)

காரணப்பெயர் - பறப்பது பறவை, அணிவது அணி, கணக்கு எழுதுபவன் கணக்கன் - எனக் காரணம் குறித்து அழைக்கப்படுவது.

காரண இடுகுறிப்பெயர் - முள்ளை உடையது முள்ளி - முள்ளி என்று ஒருசெடியும் உண்டு,

ஊ) தொழிற் பெயர்களை - 1) விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர் 2) வினையாலணையும் தொழிற்பெயர் என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1) விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்கள் (படித்தல் = படி + த் + த் + அல் = படித்தல்) (பாடல் = பாடு + அல் = பாடல்) அல் - விகுதி. கீழே மேலும் பல விகுதிகள் தரப்பட்டுள்ளன.

கொடுக்கல் (கல்), வஞ்சம் (அம்), கொலை (ஐ), நடக்கை (கை), நடத்தை (தை), பார்வை (வை), படிப்பு (பு), வரவு (உ), வெகுளி (இ), மறதி (தி), முயற்சி (சி), கல்வி (வி), விக்குள் (உள்), வேக்காடு (காடு), தேற்றரவு (அரவு), வாராணை (ஆணை), எழில் (இல்), எழால் (ஆல்), வஞ்சனை (அனை), கண்டனம் (அனம்), கட்டணம் (அணம்), கட்டம் (அடம்), வஞ்சகம் (அகம்), விளம்பரம் (அரம்), கண்ணியம் (இயம்), வந்தமை (மை), வந்தது (து) .

ஒரு வினை பல விகுதிகளை ஏற்கும். (நடம், நடை, நடக்கை, நடத்தல், நடப்பு)

ஒரு வினை பல விகுதிகளை ஏற்றால், விகுதி தோறும் வெவ்வேறு பொருள் தோன்றும். (கற்றல் = படிக்கும் தொழில், கற்கை = படிப்பு, கல்வி = வித்தை, கலை = நுண்கலை)

எல்லா வினைகளும் தல், கை, மை, து என்ற விகுதிகளை ஏற்கும். - இந்த விகுதிகளில் மை, து இரண்டும் காலம் காட்டும் தொழிற்பெயர் விகுதிகளாகும்.

2) வினையாலணையும் தொழிற்பெயர் - வினைமுற்றே பெயராகி எழுவாயைக் குறிக்குமானால் அது வினையாலணையும் பெயர். (சொல்வார் யாரென அறிவாயா?)

சொல்வார், கேட்பார், போவார், வருவார், புனித்தது, இனித்தது என்கிற பெயர்கள் வினையாலணையும் பெயர்களாகும். இவை வினைமுற்று. பெயராகி எழுவாயாக உள்ளது.

பொதுப் பெயர் - மரம், விலங்கு, பறவை என்பவை பொதுப்பெயர்

சிறப்புப் பெயர் - ஆல் (ஆலமரம்) - கரி (யானை) - காரி (கரிக்குருவி)

பெயர்கள் இட வேற்றுமையால் - தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை எனவும் அழைக்கப்படும்.

தன்மை - ஒருமை (யான், நான்) - பன்மை (யாம், நாம்) (யாங்கள், நாங்கள்)

முன்னிலை - ஒருமை (நீ) - பன்மை (நீர், நீவிர், நீயிர், எல்லீர்)

படர்க்கை - ஒருமை (அவள், அவர், அவன், அது, இது) (அன், அள், மன், மான், ன் விகுதிகளை உடையதும் ஒருமைதான்) - பன்மை (அவர்கள், அவை, இவை) (அர், ஆர். கள், மார், ர் விகுதிகளை உடையதும் பன்மைதான். (குழையர், குழையார், கோக்கள், தேவிமார், பிறர்)